Заморських страв не міг би їсти,
Бо не смакує це мені.
Я звичний до такого тіста,
Що тільки в нашій стороні,
Його вчиняли в пущі синій
При світлі ярих громовиць...
Було, безжалісно місили
Важенні руки чужаниць*,
Його і рвали, й розпинали,
І люто кпинили над ним,
Не кмин чи цукор докладали,
А сльози з попелом гірким.
Але воно — усім на диво —
Перетерпіло глум і зло,
Те запашне темнаве мливо
Без дріжджів, а таки — зійшло.
Хоч різних вилюднів чимало
Тут побувало за віки,
На цьому тісті поламали
Захланні ікла хижаки.

---

* Чужаніца — зайда, чужинець, приходько (білорус.).

Перекладач: Анатолій Глущак